

6. søndag efter Trinitatis

Tid og sted: Jerlev kirke kl. 9 og Højen kirke kl. 10.30,
søndag d. 23. juli 2017.

Skriftlæsninger

5 Mos 30,11-14: Det, jeg i dag befaler dig, er dig hverken ufatteligt eller fjernt. Nej, ordet er der ganske nær, i din mund og i dit hjerte, så du kan følge det.

Rom 6,3-11: I er døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus

Salmevalg

754: Se, nu stiger solen

396: Min mund og mit hjerte de gjorde en pagt

617: Nu bør ej synden mere

691: Loven er et helligt bud

439

192,7

522: Nåden er din dagligdag

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Jesus sagde: ”Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

I har hørt, at der sagt til de gamle: ”Du må ikke begå drab,” og: ”Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.” Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den, der siger: Raka! til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbe! skal dømmes til Helvedes ild. Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave. Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så din modpart ikke overgiver dig til dommeren og dommeren igen til fangevogteren, og du kastes i fængsel. Sandelig siger jeg dig: Du slipper ikke ud derfra, før du har betalt den sidste øre.”

Prædiken

Jeg har det så dobbelt med bjergprædikenen. Det er som om, at den skærpelse af loven har sat sig på tværs, midt i menneskets eksistens, så et kristent menneske for altid vil være belæsset med uretfærdigheden og tynget af synden, og alvorligt og samvittighedsfuldt altid må overveje og evaluere sine handlinger i forhold til det andet menneske, med den deraf følgende fordømmelse fra Gud. Hører vi ikke bjergprædikenen som en lov, der for altid har gjort os skyldige?

Samtidig er det opløftende, at vi ikke kan slippe afsted med hykleriet og med at lade som om, vi er retfærdige og uden last. For bjergprædikenen peger igen og igen på medmenneskeligheden; på det største bud, at du skal elske din næste som dig selv, på den gyldne regel, at du skal handle over for andre, som du vil, de skal handle over for dig.

Så bliver loven ikke længere nogen mekanisk vej til frelsen, sådan som mange skriftkloge og farisæere hævdede på

Jesu tid. De mente at skaffe sig adgang til himmeriget ved at være retfærdige mennesker, der handlede efter Guds lov. Men farisæerne og de skriftkloge ville ikke vide af andet himmerige end det, de selv kunne betale sig ind i, nemlig ved deres retfærdighed. Farisæerne i vore dage vil ikke vide af andet himmerige end det, de selv kan lave, og som bliver derefter. Forskellen er ikke så stor, som den ser ud til. På hver sin måde vil de være Gud kvit. Begge siger: Lad kun Gud beholde sit himmerige, underforstået: vi foretrækker vort eget.

Loven er ikke en mekanisk vej til frelsen. Det er dét, Jesus vil sige. For vi kan ikke være retfærdige, hvis vores mål med retfærdigheden er noget andet end selve retfærdigheden. Hvis vores mål er himmeriget, så er vi ikke optaget af retfærdigheden, men i stedet af det liv, retfærdigheden giver adgang til. Jesus vil give os et andet billede af loven, nemlig ikke som noget, der gør os retfærdige eller ikke-retfærdige, men som noget, der peger hen mod vores næste. Det er altså ikke for vores egen retfærdigheds skyld, at loven er blevet til, det er for

vores næstes skyld. Loven er overordnet set blevet til for at retfærdigheden må ske fyldest, og ikke for at afgøre, hvem der er retfærdig, og hvem der er skyldig. Det bliver så af og til konsekvensen alligevel, fordi der sker lovbrud, og man kan ikke lade den være ustraffet, som bryder loven.

Når så denne lov bliver gjort til et spørgsmål om sindelag, sådan som Jesus fremstiller den, altså ikke blot til et spørgsmål om, hvorvidt det enkelte menneske overholder loven eller ej, men når loven simpelthen bliver gjort til et spørgsmål om det enkelte menneskes retsindighed: har jeg hæderlige intentioner over for min næste? Elsker jeg min næste? Ikke blot i og med de ord, jeg siger, men sådan virkelig af hjertet? Elsker jeg min næste? Når loven på den måde bliver gjort til et spørgsmål om sindelag, så risikerer dommen at blive usynlig og dermed ekstremt frygtindgydende. Det er den dom, vi kender som samvittigheden, og vi ved, at Guds alvidende dom også griber ned i underbevidstheden, Guds alvidende dom

griber fat om intentionerne, der sjældent er andet end egoistiske. Og hvor stiller det os? Med ét ben i Helvede!

Det er derfor, jeg har det så dobbelt med bjergprædikenen. Jeg synes, Jesu tale er sand og afslørende og nødvendig for, at vi ikke bliver blinde og selv gode og glemmer vores næste. Men når den slår over i frygt for Guds dom, som desværre ofte er tilfældet, oftere end man skulle tro, selv i dag, hvor domsprædikenen har trange kår, da er bjergprædikenen uhyggelig, og for mig at se aldeles uevangelisk. Og jeg tror, at lige netop det her er et springende punkt for mange kritikere af kristendommen. Kristendommen fordømmer Gud til helvede, og så vil vi grundlæggende hellere være fri for dens prædiken!

Men jeg tror naturligvis, det forholder sig omvendt: Gud dømmer til himmeriget. Fordi fortegnet til bjergprædikenen er påsken. Fortegnet er med Paulus' ord, at "vi er døde for synden men levende for Gud i Kristus Jesus" Vi er nemlig døbt til hans død og dermed også til

hans opstandelse. Fortegnet til bjergprædikenen er Guds kærlighed og nåde. Hvis vi glemmer det og i stedet fokuserer på tekstens harske ord om, at enhver der råber ”Tåbe!” skal dømmes til Helvedes ild, så bliver vi blinde for evangeliet og den kolossale frihed, som Paulus taler om i Romerbrevet: ”Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden.”

Vi er derfor altid allerede taget imod og elsket og indbudt til Himmeriget. Vi gentager det søndag efter søndag, og hver gang vi døber et barn er det helt konkret Gud, der rækker sin nåde ned til et nyfødt menneskebarn, og ved hver eneste dåb er det en lige forunderlig og sindsoprivende prædiken at se det barn, der ikke kender noget som helst til loven, blive gjort retfærdig i og med at det bliver indpodet på Jesu Kristi legeme. Og hver gang vi fejrer nadver er det på samme måde et Himmerige, som Gud rækker os, og på samme måde en prædiken om, at her knæler høj og lav, syndere og retfærdige, side om side

og modtager livet med et nyt syn på os selv og vores næste.

Vi gentager det søndag efter søndag, at Himmeriget er givet, og at Gud ikke ønsker at beholde riget for sig selv. Vi gentager det søndag efter søndag, fordi det ikke er til at begribe. Det er ikke til at begribe, at vi ikke skal gøre noget for det Himmerige; det er ikke til at begribe, at vi får Himmeriget for intet. Faktisk tror jeg, at vi helst ville betale, så vi kunne bryste os af det og vise vores godhed og retfærdighed frem. Så man kunne sige om os: Han har sandelig fortjent det! Det er jo den berømmelse, farisæerne søger. Eller vi ønsker, at Himmeriget er vores; at Himmeriget er vores egen drøm og skabt fordi, vi formåede det... med plads til alle dem, vi synes om: Lad kun Gud beholde sit himmerige, vi foretrækker vort eget.

Men sagen er, at Gud ikke vil beholde Himmeriget. Der er kristendommens sag. Det er ikke Gud, der skal overtales til at give os sit Himmerige, det er os, der skal overtales til ikke at lade ham beholde det.